

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 42,9n + uvítání: chceme prožívat přítomnost a blízkost Božího milosrdenství, modlíme se, abychom neupadli v Boží zapomnění

🎵 166

Modleme se: Děkujeme ti, náš věčný Bože, že smíme poznávat tvé milosrdenství a tvou dobrotu. Kolikrát jen během jednoho lidského života nad námi vzejde slunce tvého slitování. Ani spočítat to nedokážeme. Ale ani dostatečně poučit se z toho nedokážeme tak, abychom tvou láskou a péčí vedeni plnili tvou vůli.

Prosíme tě opakovaně o tvé odpuštění. Vyveď nás ze stínu viny, zachraň nás od bezmyšlenkovitého bloumání životem, od nedbalosti na zákon Kristův a vysvobod' od mnohých našich obav a stesků.

Prosíme, abys nám mocí svého Ducha daroval srdce otevřená a radostná, srdce plná důvěry vůči tobě, srdce schopná unést nedokonalost vlastní i nedokonalost druhých. Tak ať se vyhneme soudům a dokážeme spolu navzájem vycházet a společně tě velebit: Sláva Otci ... Amen

📖 Mt 5,38-42

🎵 42

„Neříkej: Odplatím za zlo! Čekej na Hospodina, on tě zachrání.“ (Př 20,22) Kéž dokážeme takto jednat, být trpěliví, nedat se vtáhnout do zlých způsobů, ale umíme očekávat na tebe a na tvé jednání, náš Pane.

📖 Gn 50,15-21

Když jsem byl malý a mladý, miloval jsem dobrodružné příběhy a historické romány. Jedním z nich byla i kniha Alexandra Dumasa „Hrabě Monte Christo.“ Je to, stručně řečeno, příběh o pomstě za nespravedlivě utrpěná příkoří. Hanební zrádci a viníci jsou hlavním hrdinou Edmondem Dantésem, na němž spáchali ohavné bezpráví, jeden po druhém likvidováni. Po letech, ba desetiletích ničí Edmond ty, kdo způsobili jeho utrpení. A jeho pomsta je dokonalá, včetně toho, že se na poslední chvíli dá poznat těm, kdo se proti němu kdysi

provinili, dříve než je definitivně zničí, než je zamáčkne jako štěnici.

Líbilo se mi to, že spravedlnost nakonec zvítězila. Obdivoval jsem houževnatého a vynalézavého Edmonda, hraběte Monte Christa. To jméno, vlastně krycí jméno, tuto svou falešnou identitu si vybral podle jednoho středomořského ostrůvku. Pokud bychom si ho přeložili, byl by šlechticem z „hory Kristovy.“ Nelze to brát takto doslova, ale kdyby, zkuste si to představit, kdyby – pak by jeho jednání tomuto jeho titulu a jménu vůbec neodpovídalo. Neúprosný mstitel zkrátka nemá s Kristem zcela nic společného.

Na rozdíl od starozákonního, a to bych, prosím, velmi silně zdůraznil, na rozdíl od starozákonního Josefa. Josef podobně jako Edmond Dantés má oproti těm, kdo jej v minulosti tak zásadně poškodili a tolik mu ublížili, všechny trumfy v rukou. Především moment překvapení. On je zná a ví o nich, oni o něm ne. Má nesmírné prostředky a obrovskou moc. Má je zcela v hrsti. A má důvod, starý nevyrovnaný dluh, vinu, která se stala. Kde by se oni nadáli, že se ještě někdy setkají, že se vrátí a bude na nich moci vykonat pomstu. Až posud jsou ty oba příběhy v mnohém nesmírně podobné.

Jenže pak už je tu ten zásadní rozdíl. Josef se bratřím nemstí. On je opravdovým „šlechticem z hory Kristovy,“ šlechticem odpuštění. Ať už je to ta hora, na které Ježíš Kristus pronesl své slavné kázání, kde o odplatě říkal: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Oko za oko, zub za zub. Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.“ (Mt 5,38n) Slyšíš, Edmonde Dantési?

Stejně tak by mohl být Josef „šlechticem z hory Kristovy,“ na níž byl ukřižován. Tam na Golgotě, podle Lukášovy verze, Ježíš na kříži pronáší jako souhrn a sumu celého svého působení výrok: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (L 23,34) Odpuštění je tím, co Ježíš přinesl, co dává a co požaduje. Slyšíš, Edmonde Dantési?

A Josef svým bratřím odpustil. Ne jen tak naoko. Doopravdy.

Ovšem jeho bratři si tím nejsou tak úplně jisti. Provalí se to ve chvíli, kdy společně s Josefem pochovají svého otce Jákoba. Co když na tuhle chvíli Josef čekal? Co když dosud bral ohled na bolest otce, kterou by mu tím způsobil? Co když teď mu již nic nebrání otevřít

naplno stavidla pomsty? Tohle nějak letí Josefovým bratřím hlavou a vzbuzuje to v nich strach. Co přijde teď? Co nastane?

A tak vymýšlejí lest. V téhle rodině nic neobvyklého. Praotci úskoků a roztodivných manévrů používali tak říkajíc jak na běžícím pásu. Proti pohanským cizincům i ve své nejbližší rodině. Právě zesnulý Jákob tím byl obzvláště proslulý. A jeho synové se v tom dokonale potatili, ne že ne.

A tak že prý: „Otec před smrtí přikázal: Josefovi řekněte toto: Ach, odpusť prosím svým bratrům přestoupení a hřích, neboť se na tobě dopustili zlého činu. Odpusť prosím služebníkům Boha tvého otce toto přestoupení.“ (v.17) Poslední vůle je taková posvátná věc. Má se plnit. Beze zbytku. Bratři si tak chtějí zabezpečit, že Josef se na nich ani teď mstít nebude.

„Josef se nad jejich vzkazem rozplakal.“ (v.17) Není zcela zřejmé proč. Snad že mu přišlo líto, za co že ho jeho bratři mají. Jednou jim odpustil, tak to přeci platí. Pláče, protože mu nevěří. Anebo jej rmoutí, že se zaštiťují slovy mrtvého, který se již nemůže bránit a nemůže vše uvést na pravou míru. Anebo jsou jeho slzy projevem nad lidskou malostí pramenící ze strachu už dopředu, co kdyby. Těžko říct proč.

Teprve pak, po tom vzkazu se bratři osobně odváží přijít Josefovi na oči.

A Josef jim říká: „Nebojte se!“ Jasně dává najevo, že ví i o jejich strachu, i o nepravdivosti jejich vzkazu. Už ho to ale nerozhodí, jeho odpuštění to nezvrátí. Je „šlechticem z hory Kristovy,“ je mužem odpuštění. Při pohledu zpět vidí, že i jeho utrpení mělo nějaký smysl. Dnes už to ví. To, co nevěděl ve chvíli, kdy jej bratři vhodili do studně, kdy jej prodali izmaelským kupcům, kdy se stal otrokem v Egyptě, kdy se dostal do vězení, to dnes už ví, proč to všechno. Ale stejně tak, když se stal správcem celého Egypta, když po letech uviděl své bratry, když je zkoušel a když se jim dal poznat a odpustil jim. Tehdy možná nevěděl, ale dnes už ví proč. „Bůh zamýšlel dobré.“ (v. 20) A Josef se do těchto Božích záměrů dokázal trefit. Dnes už ví, že Boží milosrdenství bylo s ním ve dne, v noci. Ví, proč chodil sklíčen zármutkem v soužení nepřítelů, jak to vyjadřovala naše dnešní vstupní slova ze Žalmu (42,10), i proč dosáhl tak významného postavení. Už

ví, pochopil, že Bůh chce „zachovat na živu četný lid.“ A on, Josef, v tom má svou úlohu, svůj úkol, totiž „postarat se o vás i o vaše děti.“

A ve službě tomuto jeho úkolu a poslání, v naplňování Boží vůle hraje odpuštění důležitou úlohu, má své nezastupitelné místo. Díky Josefovi, skutečnému „šlechtici z hory Kristovy“ si to můžeme i my dnes uvědomit. Amen

♪ 480

Náš Pane Ježíši Kriste, ty na nás nezapomínáš, nikdo se ti nemůže ztratit, tvá láska nám prokázaná a darovaná je věčná. U tebe se přimlouváme:

Prosíme za chudé tohoto světa. Dej ať na ně nezapomínají ti, kdo jim mohou pomoci, ať na ně nezapomínají šéfové vlád a velkých společností.

Prosíme za obyčejné lidi, kteří žijí ve válečných zónách. Dej, ať nejsou lhostejní těm, kdo mohou ukončit jejich strádání, ať nejsou lhostejní politikům a vojenským velitelům.

Prosíme za nemocné a zraněné. Dej, ať se jim dostane lékařské péče, ale také lidského a laskavého přístupu.

Prosíme za ty, kdo jsou rozděleni vinou, kdo bolestně nesou zradu. Dej, ať najdou lék v usmíření a odpuštění.

Prosíme za děti, které cestují na prázdniny, i za ty, které žádné prázdniny neznají a nemají. Ochraňuj je, buď jim nablízku, dej jim poznat radost, dej, ať si užijí her a poznají šťastné dětství.

Prosíme za tento sbor, stejně jako za další společenství křesťanů v našem městě, prosíme za společenství seniorátu i za celou naši církev: Žehnej nám. Dej, ať najdeme své místo a svou účast na tvém díle, Dej, ať poznáme náš úkol, naše poslání a přijmeme je za své.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 627 = Svítá 176

ohlášky

📖 Ko 3,12n

📖 Nu 6,24-26

♪ 355